TARDYMO IZOLIATORIUS,
arba RAUDONAS PORTFELIS

– Alexai, iki šiol stebiuosi dėl įvykių, kuriuos patyriau 2001 metais, – pradėjo pašnekovas. – Buvau visiškame dugne. Neturėjau nei darbo, nei pinigų, nei ramybės. Visi juokėsi iš manęs. Privalėjau ką nors keisti. Pensininkė motina gimtadienio proga padovanojo pinigų. Ilgai galvojau, ką su jais daryti, bet kartą pažįstami pakvietė mane į vieną šventę. Taip įsigijau bilietą į *Oktoberfest*[1] festivalį.

Atėjo ypatingoji kelionės diena, spalio 6-oji... Oro uostas. Pasas. Bilieto patikrinimas. Besišypsančios stiuardesės. Įlipęs į lėktuvą, pastebėjau moterį. „Oho! Nesu matęs žavesnės“, – pagalvojau pajutęs, kaip mano akys lyg magnetai prilipo prie jos auksinių plaukų ir tobulų veido kontūrų.

„Žioply, gretai nusuk akis, kitaip šviesiaplaukė pagalvos, kad esi maniakas!“ – liepiau sau, bet nesugebėjau nukreipti nuo jos žvilgsnio. Stebėdamas galvojau, kaip galėčiau ją užkalbinti.

Auksinių plaukų savininkė gracingai pasistiebė, lyg žinotų, kad yra stebima komisijos narių, sprendžiančių, ar ji verta „Mis pasaulis“ titulo. Kaire ranka pasirėmusi į kėdės atlošą, ji rankinio bagažo skyriuje paliko akis graužiantį raudoną portfelį. Lengvu judesiu pasitaisiusi baltą palaidinę, atsisėdo į dvyliktoje eilėje esančią keleivio vietą.

...Netrukus lėktuvas pajudėjo. Pakilome į dangų. Nemėgau skrydžių, todėl nusprendžiau nusnūsti. Nepavyko. Kažkas švelniai palietė man ranką. Tai buvo toji moteris!

– Sveiki, – pradėjo auksinių plaukų savininkė.

Norėjau pasisveikinti ir aš – nesugebėjau. Tai buvo pirmas kartas, kai mane užkalbino tokia nuostabi moteris, todėl susijaudinau. Į veidą plūstelėjo adrenalinas. Nepaisant to, kad buvau liurbis, gražuolė, mostelėjusi ranka į savo vietą, pridūrė:

– Esu su mergaite. Turiu trumpam nueiti į... – žavingai nusišypsojo. – Pasaugokite ją, kol manęs nebus. Greitai grįšiu!

Norėjau pagelbėti žaviai, visus mano grožio etalonus atitinkančiai šviesiaplaukei, todėl linktelėjau galva.

– Eime, – pasakė ji.

Taip aš atsidūriau dvyliktoje eilėje, kur miegojo maža, maždaug trejų metų mergaitė.

– Jeigu verks – pažaiskite! – aksominiu balsu pašnibždėjo ji ir, pasiėmusi raudoną, gana nemažą portfelį, išgaravo it dūmas arba saldus miražas...

Prabėgo dvi minutės, o šviesiaplaukė dar buvo negrįžusi...

Prabėgo dar trys minutės...

Tik tak...

Tik tak... Tik tak...

Prisiminiau, kaip išeidama toji moteris nusišypsojo man taip, lyg žinotų – daugiau niekada nepasimatysime...

Pradėjau nerimauti...

„Bomba!“ – pagalvojau atsiminęs, kaip šviesiaplaukė išsinešė su savimi raudoną portfelį. Išsigandau. Pajutau įkyrų, visą mano kūną dirginantį tiksėjimą: tik tak, tik tak, tik tak... Kadangi neturėjau laikrodžio, supratau – žudantis garso šaltinis yra mano galvoje...

Tik tak, tik tak, tik tak...

Mergaitė pradėjo verkti. Aš taip pat norėjau, bet susilaikiau. Kadangi esu kūrybingas, galvoje mirktelėjo du vaizdiniai. Pirmas: esu tardymo izoliatoriuje, nes pagrobiau vaiką (pagalvojęs apie tai pažiūrėjau, ar drabužiai, kuriuos dėvi mergaitė, turi kišenes. Pamaniau, gal auksaplaukė kur paliko vaiko pasą). Antras: įvaikinimo

procedūra ir svarbių dokumentų pasirašymas... Nenorėjau prisiimti atsakomybės už vaiką, todėl nusprendžiau susilieti su sėdyne – tapti chameleonu, bet man prastai sekėsi, juk drebėjau lyg rudeninis lapas...

O varge, kiek galvoje sukosi keistų minčių... Viena iš jų – galbūt užsidariusi tualete šviesiaplaukė iškrito pro sostą...

– Alexai, jeigu tik žinotum, kaip stipriai norėjau dar kartelį išgirsti jos švelnų šilkinį balsą, išvysti aksominę odą. Ji iš tiesų buvo nuostabi! Kiekvienas jos plaukelis atrodė prižiūrėtas ir išpuoselėtas, – pasakojo pašnekovas tokiu emocijomis perpildytu balsu, kad pajutau jo kūnu bėgiojančius šiurpuliukus. Man buvo velniškai įdomu, kas bus toliau, todėl palinkau arčiau jo. Pašnekovas taip pat pasilenkė link manęs ir garsiai įkvėpęs oro šūktelėjo:

– Vaaaalio, – surikau pamatęs grįžtančią deivę. Supratau, ką ji veikė! Persirengė! Dabar ji vilkėjo maloniai blizgančius „Versace“ marškinėlius! Atsisėdusi mirktelėjo kaire akimi ir ištarė:

– Mano vardas Savanna!

– Esu Darius, – atsakiau.

[1] *Oktoberfest* – didžiausias Vokietijoje vykstantis alaus festivalis.